

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v právnej veci žalobcu **G., Š., IČO X.**, proti žalovanému **Ing. M. H., podnikajúcemu pod obchodným menom R., s miestom podnikania P., IČO X.**, toho času s pozastavenou činnosťou, zastúpenému JUDr. M. Ď., advokátom, T., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného **K., a.s., V., IČO X.**, o zaplatenie **14 755,89 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde v Žiline pod sp. zn. 11Cb/86/2010, na dovolanie vedľajšieho účastníka proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/52/2012-126 z 13. júna 2012, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie **z a m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu v Žiline č. k. 11Cb/86/2010-84 z 18. novembra 2011, žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a proti rozsudku pripustil dovolanie.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že pri vyhodnocovaní napadnutého rozsudku okresného súdu, v spojení s odvolacími dôvodmi žalovaného a vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, vychádzal zo skutkového stavu, zisteného okresným súdom, ktorým bol viazaný podľa ust. § 213 ods. 1 O. s. p., keďže nebola preukázaná žiadna z výnimiek

uvedených v odsekoch 2 až 7 ust. § 213 O. s. p. (poučovacia povinnosť podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. bola obsiahnutá v predvolaní Okresného súdu Žilina zo dňa 13. 07. 2011 – č. I. 59 spisu, ktoré bolo doručené účastníkom súdneho konania - doručenky na č. I. 58 spisu). Taktiež vychádzal aj zo skutkových zistení, ktoré boli založené na zhodnom tvrdení účastníkov, t. j. z nesporných skutočností.

Krajský súd konštatoval, že z dokazovania pred okresným súdom ako nepochybné a nesporné vyplynulo (§ 120 ods. 3 O. s. p.), že dňa 07. 04. 2008 došlo k dopravnej nehode tak, že vodič J H viedol nákladný automobil značky DAF, Ev. č.: KM 889 AJ, ktorého držiteľom je žalovaný, pričom z vozidla odletelo ľavé zadné koleso, ktoré následne narazilo do prednej časti oproti idúceho motorového vozidla Škoda SUPERB, Ev. č.: BA XA 152, ktorého vlastníkom je žalobca. Ďalej nebolo sporné, že príčinou dopravnej nehody bolo porušenie povinnosti vodiča v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách, a že na vozidle žalobcu touto dopravnou nehodou bola spôsobená škoda vo výške 703 399,-- Sk z titulu vykonanej opravy, na ktorú sumu v rámci poisťného plnenia bola poskytnutá čiastka 258 863,-- Sk, a tak si žalobca po odpočítaní poisťného plnenia uplatnil škodu 444 536,-- Sk, t. j. 14 755,89 Eur.

Podľa krajského súdu podstatným pre rozhodnutie bolo ust. § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa uhrádza skutočná škoda, a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk), a ust. § 443 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého pri určení výšky škody na veci sa vychádza z ceny v čase poškodenia.

V súvislosti s výkladom uvedených ustanovení vyslovil názor, že nepochybné škodou je ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére žalobcu ako poškodeného a žalobca sa podanou žalobou obrátil na súd o náhradu škody, ktorá ako ujma v jeho majetkovej sfére nastala v dôsledku dopravnej nehody, ktorá nebola spôsobená porušením právnej povinnosti z jeho strany. Výsledkom dopravnej nehody ako škodovej udalosti bola škoda vzniknutá na strane žalobcu a hoci pri náhrade škody v takýchto situáciách je úprava daná ust. § 442 ods. 1, § 443 Občianskeho zákonníka a doteraz ustálenou súdnou praxou, podľa názoru krajského súdu bolo potrebné, v zhode aj s postupom okresného súdu, pri uplatnenom nároku žalobcu na náhradu škody vyvodit' záver takého výkladu vyššie uvedených zákonných ustanovení,

ktorými sa žalobcovi nahradí škoda, a to tak, aby mu bola kompenzovaná majetková ujma, ktorá na strane žalobcu nastala v dôsledku dopravnej nehody.

Škoda, ktorá nastala na strane žalobcu z titulu nákladov na vykonanú opravu, ktorá žalobcovi dopravnou nehodou bola vnútená bola (skutočnou) škodou, vzniknutou vynaložením nákladov na opravu vozidla, aby vozidlo bolo užívania a prevádzky schopné tak, ako tomu bolo pred dopravnou nehodou. Žalovaný, ani vedľajší účastník na strane žalovaného netvrdili a súčasne pred okresným súdom nedokázali (za situácie uzavretého skutkového stavu podľa § 120 ods. 4 O. s. p., § 213 ods. 1 O. s. p.), že by žalobcom uplatnená škoda predstavovala bezdôvodné obohatenie, majúce pôvod v tom, že by v súvislosti s vykonanou opravou vozidla boli použité nové diely, ktoré nesmerovali k obnoveniu prevádzkyschopnosti havarovaného vozidla, resp. že nové náhradné diely vôbec nesúviseli s opravou poškodeného vozidla. Krajský súd uzavrel, že za tohto dôkazného stavu nemožno posudzovať uplatnený nárok žalobcu ako bezdôvodné obohatenie, a preto bolo namieste v rámci žalobného nároku na náhradu škody túto reparaovať spôsobom vyhovenia uplatnenému nároku, a tým sa dosiahol stav, ktorý tu bol pred poškodením vozidla.

Ďalej uviedol, že žalovaný a vedľajší účastník na strane žalovaného nepreukázali, že vykonaním opravy vozidla, použitím nových náhradných dielov by sa zvýšila majetková hodnota tohto vozidla. V konečnom dôsledku v zmysle právnej úpravy nemožno ani spravodlivo požadovať, aby žalobca, ktorý bol poškodený, zabezpečoval opravu vozidla iným spôsobom, než použitím nových náhradných dielov, ktoré smerujú len k odstráneniu následkov škodovej udalosti. Pokiaľ oprava vozidla žalobcu aj v použití nových náhradných dielov smerovala k uvedeniu poškodeného vozidla do pôvodného stavu pred nehodou (opak žalovaným a vedľajším účastníkom na strane žalovaného nebol preukázaný), tak aby skutočne bol poškodený v majetkovom úbytku kompenzovaný, nemohol mať vplyv na povinnosti žalovaného nahradit' žalobcovi takto vzniknutú škodu len argument o nezohľadnení amortizácie pri nových náhradných dieloch.

Poukázal tiež, že v konečnom dôsledku poškodenie vozidla dopravou nehodou a následne vykonaná oprava za použitia nových náhradných dielov vozidlo nezhodnocuje, pretože každou dopravnou nehodou, ktorou je vozidlo poškodené, sa vo všeobecnosti jeho technická hodnota znižuje. Správanie žalobcu ako poškodeného len viedlo k tomu, aby

obnovil stav vozidla, ktorý tu bol pred škodovou udalosťou, a pokiaľ v zmysle takéhoto správania a konania mu vznikli náklady na vykonanú opravu v rovine škody, majetkového úbytku, tak úlohou krajského súdu bolo zabezpečiť spravodlivú ochranu práv a oprávneného záujmu žalobcu – ako účastníka konania, poškodeného subjektu, ktorému sa má práve súdnym rozhodnutím zabezpečiť náhrada vzniknutej škody, k vynaloženiu ktorej bol žalobca donútený dopravnou nehodou. Nepochybne účelom zákona, resp. zákonných ustanovení vyššie citovaných a súdneho konania je taký postup, aby sa poškodenému – žalobcovi, jeho právo na náhradu škody v plnej miere kompenzovalo, čo je v zhode aj so spravodlivým výkladom zákona. Opačný prístup k prejednávanej sporovej veci, ktorý by nezohľadnil vykompenzovanie škody v celom rozsahu v dôsledku vynaložených nákladov žalobcom na opravu poškodeného vozidla, aby sa toto dostalo do stavu pred poškodením, by bol aj v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorá kladie dôraz pri rozhodovaní všeobecných sudov na princíp riadneho a spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tak, aby rozhodnutie nebolo v rozpore s princípom spravodlivosti, či ako arbitrárne s formalistickým prístupom k výkladu zákona (nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 154/2008, nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. Ns 242/2007). V súvislosti s predmetným rozhodnutím krajský súd poukázal aj na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS 2221/2007.

Uviedol, že zákonný postup je ten, ktorým sa sleduje dosiahnutie účelu v tom smere, že žalobcovi musí byť kompenzovaná ujma, ktorá mu vznikla z titulu dopravnej nehody, za súčasného stavu, že žalovaný a ani vedľajší účastník na strane žalovaného nepreukázali, že by sa žalobca bezdôvodne obohatil, t. j., že by na opravu vozidla boli použité nové diely, ktoré nesmerovali k obnoveniu prevádzkyschopnosti vozidla, resp. že by nové diely s opravou poškodeného vozidla nesúviseli. Zdôraznil, že uplatnenie „amortizácie“ je porušením zásady „neminem laedere“ – nikoho nepoškodzovať.

Krajský súd ďalej vyslovil, že v zmysle ustanovenia § 442 ods. 3 Občianskeho zákonníka bola akceptovaná voľba práva žalobcu ako poškodeného, ktorý o naturálnu náhradu škody nežiadal, ale sám vynaložil náklady na opravu motorového vozidla, čím na jeho strane vznikla škoda vyjadriteľná v peniazoch (tak to skonštatoval aj okresný súd).

Napokon vo výroku potvrdzujúceho rozsudku pripustil proti svojmu rozsudku dovolanie podľa ust. § 238 ods. 3 O. s. p., nakoľko ide o rozhodnutie zásadného právneho významu, ktoré sa odchyľilo od doterajšej súdnej praxe pri rozhodovaní o uplatňovaných nárokoch na náhradu škody, spôsobenej na vozidle dopravnou nehodou a zásadná stránka právneho významu predmetného rozhodnutia spočíva v tom, že rozhodnutie sa môže dotýkať väčšieho rozsahu sporových prípadov, v ktorých sa prejednáva náhrada škody, spôsobená dopravnou nehodou na starších vozidlách.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozhodnutiu podal dovolanie vedľajší účastník konania na strane žalovaného, nakoľko nesúhlasil s právnym posúdením veci. Pripustnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 238 ods. 3 O. s. p. a žiadal zrušiť napadnutý rozsudok, ako aj rozsudok okresného súdu a konanie zastaviť.

Dovolateľ považoval za dôležité poznamenať, že v zmysle zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu, spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa uhrádza skutočná škoda, a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Súd mal vychádzať pri rozhodovaní aj zo zákonného ustanovenia § 443 Občianskeho zákonníka, kde sa uvádza, že pri určení výšky škody na veci sa vychádza z ceny v čase poškodenia. V tomto ustanovení je vyslovená zásada, že pre určenie výšky škody je rozhodujúca cena veci v čase, keď bola poškodená, stratená, zničená a pod. Pri určení tejto ceny sa vychádza z cenového predpisu, prípadne z ceny nadobúdacej s prihliadnutím na jej prípadný vzrast, ktorý nastal následkom zhodnotenia veci. Pri nových veciach sa prizná náhrada v plnej výške. Práve v týchto súvislostiach je nutné si uvedomiť aj vplyv amortizácie – opotrebenia, čiže postupného znižovania hodnoty prostriedkov postupnej spotreby na hodnotu motorového vozidla.

V zmysle uvedeného upozornil na judikát R 27/1977, v ktorom sa uvádza, že pri škode, spôsobenej na starších použitých a čiastočne už opotrebovaných veciach postupujú súdy správne, keď zisťujú všeobecnú cenu, ktorú mali tieto veci v čase poškodenia, a keď sa

neuspokojujú s účtovnou hodnotou, v akej boli predmety vedené podľa inventarizačných predpisov.

Poukázal na rozdiel medzi skutočnou škodou a fakturovanou cenou opravy a vyslovil názor, že náhrada skutočnej škody predstavuje majetkové hodnoty, ktoré je treba vynaložiť na uvedenie veci do predchádzajúceho stavu, t. j. nie stavu po zohľadnení pozitívnych výsledkov opravy použitím nových (neopotrebovaných) náhradných dielov. Základom pre zistenie skutočnej škody na predmetnom motorovom vozidle musí byť určenie všeobecnej ceny, ktorú mali veci v dobe poškodenia a v prípade, že došlo k škode na veciach starších a opotrebovaných, je vždy nutné prihliadať na ich vek a opotrebenie. Faktúra, ktorú predložil navrhovateľ, len vyjadruje skutočnosť, aká bola cena uskutočnenej opravy bez prihliadnutia na prípadný vzrast hodnoty motorového vozidla, ktorý nastal zhodnotením veci.

Namietal, že aj keď pri likvidácii poistnej udalosti vedľajší účastník neuplatňoval amortizáciu, lebo sa jednalo o totálnu škodu (neekonomická oprava) a vychádzal v zmysle § 443 Občianskeho zákonníka, z ceny veci v čase poškodenia – všeobecná hodnota poškodeného motorového vozidla – prvostupňový, ako aj odvolací súd, postavili svoje tvrdenia v odôvodnení k rozsudkom na uplatnenej amortizácii (ak sa amortizácia uplatňuje, vždy je v Oznámení o poskytnutí poistného plnenia vyjadrená percentuálne) a argumentovali porušením zásady „neminem laedere“ – nikoho nepoškodzovať a dal do pozornosti súdu rozsudok Najvyššieho súdu 5Cdo 89/2008.

Žalobca sa vo vyjadrení k dovolaniu v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím krajského súdu a uviedol, že nie daný dôvod dovolania, a preto ho navrhol zamietnuť. Náhradu trov dovolacieho konania si neuplatnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané proti právoplatnému rozsudku odvolacieho súdu oprávnenou osobou (vedľajším účastníkom konania na strane žalovaného), v zákonnej lehote (§ 240 ods. 1 O. s. p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je prípustné (§ 238 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozsudok odvolacieho súdu bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1

a ods. 3 O. s. p., § 211 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243c O. s. p.) a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Ak sa prípustnosť dovolania opiera o výrok rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 238 ods. 3 O. s. p.), môže dovolací súd skúmať rozsudok odvolacieho súdu len z hľadiska, či spočíva na správnom právnom posúdení veci. Rozhodnutím odvolacieho súdu o pripustení dovolania proti svojmu potvrdzujúcemu výroku je preto vymedzený i dovolací dôvod. Dovolanie nemožno odôvodniť inak, než s poukazom na dôvod, uvedený v § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., a to len vo vzťahu k tej právnej otázke, na riešenie ktorej odvolací súd pripustil dovolanie. Dovolací súd sa potom obmedzuje len na tie dôvody, ktoré spadajú do rámca prípustného dovolacieho dôvodu.

Z ust. § 242 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný tak rozsahom dovolania, ako aj uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane jeho obsahového vymedzenia. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O. s. p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, ibaže tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Uvedené zákonné ustanovenie § 237 O. s. p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd, vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však nebola dovolacím súdom zistená a dovolateľ ani vo svojom dovolaní nenamietal, že by v konaní k uvedeným vadám došlo.

V danom prípade odvolací súd samostatným výrokom svojho rozsudku založil prípustnosť dovolania v zmysle § 238 ods. 3 O. s. p., keď vo svojom potvrdzujúcom rozsudku vyslovil jeho prípustnosť, a to na riešenie otázky zásadného právneho významu, vymedzenej v odôvodnení rozsudku. Znamená to, že dovolateľ bol oprávnený napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu len z dôvodu, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, a to iba v konkrétnej otázke, pre ktorú dovolanie bolo pripustené. Dovolací súd preto v dovolacom konaní skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu len vo vzťahu k tejto otázke.

Pri rozhodovaní sporu odvolací súd, ako aj súd prvého stupňa, vychádzali z ustanovenia § 442 ods. 1 a ustanovenia § 443 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd pripustil dovolanie za účelom vytvorenia procesnej možnosti preskúmať správnosť výkladu uvedených ustanovení, nakoľko sa odchyľil od doterajšej súdnej praxe pri rozhodovaní o nárokoch na náhradu škody, spôsobenej na vozidle dopravnou nehodou a rozhodnutie sa môže dotýkať väčšieho rozsahu sporových prípadov, v ktorých sa prejednáva náhrada škody, spôsobená dopravnou nehodou na starších vozidlách.

V rámci zákonom danej prieskumnej povinnosti odvolacieho súdu dovolateľ namietal, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). t. j. nesprávnom právnom posúdení výšky skutočnej škody na haváriou poškodenom motorovom vozidle žalobcu, v rozpore s doterajšou judikatúrou súdov, ktorá vychádza zo všeobecnej ceny predmetu.

Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie) okrem iného aj vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, **alebo súd aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.**

Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

Podľa § 443 pri určení výšky škody na veci sa vychádza z ceny v čase poškodenia.

Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze zo dňa 1. júla 2008, č. III. ÚS 341/07-38 vyslovil, že nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov, zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu.

Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchyliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo **požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov** a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii.

V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad *e racione legis* pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom.

Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že právny výklad zákona krajským súdom zodpovedá požiadavke ústavne súladného výkladu zákona, a odlišný názor oproti dovolateľom uvedenej judikatúre, v súlade s ustanovením § 157 O. s. p. riadne odôvodnil. Dovolací súd sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu, ktorý pri rozhodovaní veci vzal do úvahy účel a zmysel ustanovenia § 442 ods. 1 a § 443 Občianskeho zákonníka a v zhode s okresným súdom vyložil ust. § 442 ods. 1, § 443 Občianskeho zákonníka tak, že škoda, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku dopravnej nehody, vykonanej opravy poškodeného vozidla, predstavuje hodnotu vynaložených nákladov na opravu vozidla, bez zohľadnenia amortizácie pri tých náhradných dieloch, ktoré boli do vozidla zamontované ako nové.

V konečnom dôsledku poškodenie vozidla dopravou nehodou a následne vykonaná oprava v použití nových náhradných dielov vozidlo nezhodnocuje, pretože každou dopravnou nehodou, ktorou je vozidlo poškodené, sa vo všeobecnosti jeho technická hodnota znižuje. Správanie žalobcu ako poškodeného len viedlo k tomu, aby obnovil stav vozidla, ktorý tu bol pred škodovou udalosťou (dopravnou nehodou), a k vynaloženiu nákladov na vykonanú opravu bol žalobca donútený dopravou nehodou. Žalobcovi musí byť kompenzovaná ujma, ktorá mu vznikla z titulu dopravnej nehody, za súčasného stavu, že žalovaný a ani vedľajší účastník na strane žalovaného nepreukázali, že by sa žalobca bezdôvodne obohatil, t. j., že by na opravu vozidla boli použité nové diely, ktoré nesmerovali k obnoveniu prevádzkyschopnosti vozidla, resp. že by nové diely s opravou poškodeného vozidla nesúviseli. Uplatnenie „amortizácie“ by bolo porušením zásady *neminem laedere* – nikoho nepoškodzovať. Účelom zákona, resp. zákonných ustanovení vyššie citovaných a súdneho konania, je taký postup, aby sa poškodenému – žalobcovi, jeho právo na náhradu škody v plnej miere kompenzovalo, čo je v zhode aj so spravodlivým výkladom zákona. Opačný prístup k prejednávanej sporovej veci, ktorý by nezohľadnil vykompenzovanie škody v celom rozsahu v dôsledku vynaložených nákladov žalobcom na opravu poškodeného vozidla, aby sa toto dostalo do stavu pred poškodením, by bol aj v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorá kladie dôraz pri rozhodovaní všeobecných súdov na princíp riadneho a spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 Ústavy SR a s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Z obsahu predloženého spisu vyplýva, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sú uvedené rozhodujúce skutočnosti, stanoviská procesných strán a právne predpisy, ktoré krajský súd pri svojom rozhodnutí o veci aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. V odôvodnení rozhodnutia sa odvolací súd zaoberal argumentáciou žalovaného a vedľajšieho účastníka, nemožno ho považovať ani za arbitrárne.

Z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že odvolací súd sa v ňom neobmedzil len na konštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p., na ktoré ustanovenie v napadnutom rozhodnutí poukázal, keď na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa svoje rozhodnutie doplnil aj o ďalšie dôvody a právne závery. Venoval pozornosť aj námietke vedľajšieho účastníka na strane žalovaného o existencii totálnej škody, a to poukazom na ustanovenie § 213 O. s. p.

Z uvedených dôvodov je napadnuté rozhodnutie krajského súdu vecne správne, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie dovolateľa podľa § 243b ods. 1 O. s. p. zamietol.

Žalobcovi trovy v dovolacom konaní nevznikli, preto mu ich náhradu dovolací súd nepriznal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. marca 2013

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová